

Så må jeg spørge hr. Villy Søvndal: Hvad er så forskellen på det, Kristeligt Folkeparti foreslår, og så det, SF vil?

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg vil gerne sige til hr. Villy Søvndal, at den ekstra militære formation, SF frygtede i 1992 og stadig taler om, var jo, at Vestunionen skulle bygges op som et alternativ til NATO. I dag er det en del af de fælles aftaler med NATO om nogle opgaver, der mere ligner den bløde magt eller soft power end noget som helst andet. Jeg vil også spørge, om man så ikke bare kunne drage konklusionen af det og sige, at det er noget andet.

Dernæst omkring europæernes sikkerhed: Synes hr. Villy Søvndal ikke, det ville være meget rart, hvis vi som europæere selv tog en større grad af ansvar for vores egen sikkerhed? Og jeg taler ikke om opbygning af en stor militærmagt i Europa, men jeg taler om det brede sikkerhedsbegreb, som rækker lige fra det blødeste af sikkerhedspolitikken, men også til evnen til i givet fald, hvis man skal forsvare sig selv, også at kunne gøre det – gerne inden for rammerne af NATO. Og hvad skulle der egentlig skulle være i vejen for, at vi som europæere gjorde det, også for dermed at placere os i en global position?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Der er ingen tvivl om, at det parti, der har størst ejerskab i forbeholdene her i Folketinget, er SF. Det var SF, som ved en meget modig politisk aktion fra 1992 til 1993 skiftede et nej til et ja ved at indføre de fire forbehold, som derefter har fulgt os lige siden. Det er derfor også meget, meget vigtigt, at SF, som hr. Villy Søvndal rigtigt gør det, forholder sig meget, meget specifikt og meget præcist til de forbehold, vi diskuterer i dag.

Men jeg har hørt eller læst i pressen et sted, at SF i forbindelse med udarbejdelsen af en ny traktat arbejder på, at vi får en traktat, som SF kan anbefale et ja til.

Jeg vil derfor gerne spørge: Hvordan vil hr. Villy Søvndal forklare befolkningen, at hvis SF anbefaler et ja til en traktat, som indeholder et præciseret forsvarsforbehold, at de så ikke skal stemme om forsvarsforbeholdet separat? For det må jo være det, der må være konklusionen.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Først til Sjursen, der ikke syntes, at han fik svar på spørgsmålet om, hvad forskellen er på at stemme for Sjursens forslag og vores ønske om at præcisere forbeholdet.

Første næstformand (Svend Auken):

Man må gerne kalde medlemmet hr. Jann Sjursen.

Villy Søvndal (SF):

Hr. Jann Sjursen, den store forskel er, at man præcisere de dele, man gerne vil medvirke i, men man ophæver det ikke fuldstændigt. Vi vil gerne deltage i minerydning rundtomkring i verden, uanset om det er en EU-ledet aktion, det ser vi oven i købet gerne; vi vil gerne deltage i en fredsbevarende operation.

Men – og det ved hr. Jann Sjursen jo også godt, og det er så også et svar til hr. Claus Larsen-Jensen – Petersbergopgaverne dækker jo over et meget bredspektret område, der rækker fra den humanitære fredsskabelse helt over til militær fredsskabelse. Og det har vi altså ikke et ønske om at EU gør sig parat til, også fordi man så også er nødt til at diskutere den økonomiske side af det her. Det koster mange penge. Det er dyrt at sikre den slagkraft i EU.

Og til fru Elisabeth Arnold, der siger, at vi i SF har haft en meget stor rolle i forhold til forholdene: Det er rigtigt. Vi lavede dem jo i fællesskab. Vi lavede dem i fællesskab for at lave en ny langsigtet europapolitik.

Kl. 13.35

Men selvfølgelig er det sådan, at verden ændrer sig over 10 år, og det er også derfor, jeg ikke har holdt en tale i dag, der rigtigt siger, at fordi vi mente det for 10 år siden, er man næsten forræder, hvis man bevæger sig væk fra det standpunkt. Det synes jeg ikke. Selvfølgelig skal man, hvis man er et udogmatisk parti, kunne vurdere det her.

Vi har et ønske, det er rigtigt, om i sidste ende at kunne stemme ja til en traktat. Det forudsætter selvfølgelig, at når vi læser traktaten, så tegner den en retning, som vi også gerne vil. Ellers vil vi ikke stemme ja. Men vi har, så vidt jeg husker, hver gang arbejdet for at sikre et indhold i en traktat, der gjorde, at vi kunne komme til at stemme ja. Nogle gange har vi så ikke kunnet, fordi vores analyse har været, at indholdet ikke var godt nok til det.